

μπάχαλο

μπάχαλο, το, ουσ. [;], μεγάλη ανακατωσούρα, αναστάτωση, σύγχυση, μεγάλη φασαρία από οχλαγωγία: «υπάρχει τέτοιο μπάχαλο στην επιχείρηση, που δεν μπορείς να βρεις άκρη»·

- *γίναμε μπάχαλο*, μαλώσαμε άγρια, ανταλλάξαμε βίαια χτυπήματα, σκληρά λόγια ή απειλές: «κάποια στιγμή με προκάλεσε τόσο πολύ, που δεν άντεξα άλλο και γίναμε μπάχαλο». Για συνών. βλ. φρ. *γίναμε μπίλιες*, λ. μπίλια·

- *έγινε μπάχαλο*, **α.** επήλθε πλήρης αποδιοργάνωση: «το κράτος έγινε μπάχαλο». **β.** δημιουργήθηκε μεγάλο μπερδεμα, μεγάλη αναστάτωση, μεγάλη σύγχυση από οχλαγωγία: «κάποια στιγμή τα πνεύματα οξύνθηκαν κι έγινε μπάχαλο μέσα στην αίθουσα απ' τις φωνές και τη φασαρία»·

- *έγινε μπάχαλο η δουλειά* ή *η δουλειά έγινε μπάχαλο*, βλ. λ. [δουλειά](#)·

- *έκανα μπάχαλο τη δουλειά*, βλ. λ. [δουλειά](#)·

- *τα κάνω μπάχαλο*, δημιουργώ μεγάλο μπερδεμα, μεγάλη αναστάτωση, μεγάλη σύγχυση, ιδίως σε ένα κλειστό χώρο: «τα 'κανες μπάχαλο στη συνεδρίαση μ' εκείνο το υπονοούμενο που πέταξες || τα 'κανε μπάχαλο κάτω στο υπόγειο μέχρι να βρει το εργαλείο που του χρειαζόταν».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας